

налъ много доволенъ и благодаренъ отъ дѣятелността и честността на Нанча. За да го възблагодари и за да го задържи при себе си, Христо Георгиевъ му далъ доста голѣмо количество пари, наелъ мушията „Алексень“ и го поставилъ тамъ за управител и съдружникъ на печалбата. Отъ тогава и до самата си смъртъ (1883 год.) Нанчо Поповичъ не се отдѣлилъ отъ Хр. Георгиевъ, нито пъкъ послѣ — отъ брата му Евлогия. Слѣдъ врѣме тѣ наематъ и други мушии, между които и въ село Падина (окржгъ Бузео, Ромжния), гдѣто 15 години наредъ — до самата си смъртъ — постоянно е живѣлъ.

Поради своята честностъ, пестеливостъ и примѣрно трудолюбие, Нанчо Поповичъ е билъ силно обичанъ отъ братята Христо и Евлогий Георгиеви. Неговата пестеливостъ достигала, тъй да се каже, до скжперничество: той живѣлъ много скромно, за какво бжде пари не харчелъ и своитѣ търговски смѣтки, както и кореспонденцията си водѣлъ самъ, понеже не искалъ да има дѣловодителъ. Въпрѣки тая пестеливостъ, кждѣто е трѣбвало Нанчо не се е скжпѣлъ, особно за народни работи. Напр., той е билъ членъ на „Добродѣтелната дружина“ въ Букурещъ и често помагалъ за народнитѣ ни дѣла. Слѣдъ смъртъта на брата си, той възпиталъ дѣцата му — четири дъщери и единъ синъ. Послѣдниятъ Христо Ил. Поповичъ, по увѣщанията на чича си, трѣбвало да дойде слѣдъ освобождението на България въ Шуменъ, за да подкрѣпи фамилията Поповичъ.

Нанчо Поповичъ е билъ добъръ патриотъ: никога той не се е срамувалъ да се нарича българинъ, да говори башиния си езикъ и да води кореспонденцията си на български езикъ и е укорявалъ ония българи, които прѣкроявали имената си по влашки и сж се срамували отъ своята народностъ.

Нанчо Поповичъ се отличавалъ съ своя благъ характеръ: къмъ селенитѣ на експлоатиранитѣ отъ